

[Finansministeren.]

tes af offentlige myndigheder. Dagpenge m. v. skal for statstjenestemændenes vedkommende efter tjenestemandsløven fastsættes således, at de ikke overstiger merudgifterne, som fraværelsen fra tjenestestedet forudsættes nødvendigt at medføre.

Man må derfor kunne gå ud fra, at de pågældende ydelser i det hele medgår til formålet, d. v. s. til dækning af de af tjenesten forårsagede merudgifter. Dette er baggrunden for bestemmelsen i statsskatte-lovens § 5 d. Der er således for disse godtgørelses vedkommende ikke grund til at følge den almindelige fremgangsmåde, at godtgørelsen medregnes til indkomsten, mens til gengæld påviselige udgifter fradrages i denne. Denne fremgangsmåde ville i disse tilfælde ikke føre til andet resultat. Erfaringerne fra andre områder viser, at det er vanskeligt at fremkomme med dokumentationer af virkelig værdi for udgifter som de omhandlede. Man havner i et skøn, og dette skøn ville for de her omtalte ydelsers vedkommende sikkert falde ud til, at godtgørelsen ansås at modsvare udgifterne, altså samme resultat, som lovreglen medfører. At reglen har praktiske fordele, kan vel næppe bestrides, og efter det anførte synes den også reelt velbegrundet, hvad der naturligvis er det væsentlige i sagen.

Hvor det drejer sig om kørselsgodtgørelse og dagpenge i det private erhvervsliv, lader tilsvarende betragtninger som de anførte sig næppe anstille. Man har ikke nogen garanti for, at de ydelser, der her er tale om, fastsættes ud fra samme princip, som hvor det drejer sig om ydelser i offentlig tjeneste, d. v. s. med det formål kun at dække merudgiften for den pågældende. En almindelig regel om, at beløb udbetalt som kørselsgodtgørelse og dagpenge af en privat arbejdsgiver kunne holdes udenfor indkomstopgørelsen, må befrygtes at ville give anledning til misbrug. Funktionæren — og ret beset også arbejdsgiveren — ville have en interesse i, at beløb, der udbetales, i så høj grad som muligt klassificeres som godtgørelse af udgifter og ikke som løn; for arbejdsgiverens fradragsret spiller det jo ingen rolle.

Man må derfor i disse tilfælde som hovedregel følge det almindelige princip: godtgørelsen medregnes som bruttoindkomst, og

udgifterne fradrages i denne. En anden ting er naturligvis, at man ved det praktiske ligningsarbejde i mange tilfælde anser rimelige ydelser af denne art medgået efter deres bestemmelse, således at der ikke kræves dokumentation for udgifterne, og her skulle vel også være mulighed for at få nogle af de tilfælde med, som spørgsmålet nævner, hvor dagpenge og kørselsgodtgørelse ligger lavere end dem, der er fastsat af offentlige myndigheder.

Med hensyn til spørgsmålets tredje punkt, befodrings- og rejseudgifters forbindelse med lønmodtagerfradraget, skal jeg bemærke følgende:

De af lønmodtagere afholdte befodrings- og rejseudgifter hører med til det udgiftskompleks, for hvilket der ved indkomstopgørelsen gives det i ligningsloven omhandlede lønmodtagerfradrag. Dette udgør som bekendt 10 pct. af lønnen, dog højst 400 kr., medmindre den pågældende godtgør, at de samlede udgifter har været større, i hvilket tilfælde lønmodtagerfradraget udgør udgifternes samlede beløb.

Den almindelige regel med hensyn til beløb, der udbetales af arbejdsgiveren som godtgørelse for udgifter, der påføres den skattepligtige som følge af arbejdet, er ifølge ligningsloven, at disse beløb skal tillægges lønindtægten. Overstiger den skattepligtiges udgifter så det almindelige lønmodtagerfradrag, kan han fradrage sine faktiske udgifter. Er udgifterne lavere, sker der i stedet fradrag med det almindelige lønmodtagerfradragets beløb beregnet på grundlag af lønindtægten, inklusive de ydede godtgørelser.

Det anførte gælder ifølge ligningsloven ikke beløb, der omfattes af statsskatte-lovens førnævnte § 5 d. Disse beløb holdes udenfor indkomstopgørelsen, og på den anden side kan de udgifter, de dækker, ikke fradrages i indkomsten. Ligningsloven er da udformet således, at disse udgifter ikke indgår i de udgifter, som lønmodtagerfradraget skal modsvare. På den anden side indgår godtgørelsen ikke i den lønindtægt, som danner grundlag for beregningen af det almindelige fradrag, et forhold, der dog som følge af fradragets maksimering oftest ikke vil spille nogen rolle.

For så vidt muligt at skabe en ligestilling for lønmodtagere i det private erhverv